

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. П., 04.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20225200500606 по описа за 2022 година

Производството е въззивно, по реда на чл.258 от ГПК.

С Решение №820/20.07.2022г., постановено по гр.д. №20215210103489/2021г. по описа на РС- П., по иска на М. Г. К., с ЕГН ***** от гр.В., ул.“1-ва“ №28, чрез пълномощника д-р Р. П.- адвокат от АК- П., със съдебен адрес: гр.П., ул.“П.М.“ №9, Офис център 1, ет.2, офис №11, против Л. С. К., с ЕГН ***** от гр.В., ул.“32-ра“ №26, с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК е прието за установено по отношение на Л. С. К., с ЕГН *****, че М. Г. К., с ЕГН ***** е собственик на 1/2ид.ч. от дворно място, съставляващо УПИ III-1677 в кв.39, целия от 750кв.м. по плана на гр.В., общ.С., с административен адрес: улица „1-ва“ №30, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV-1677 и УПИ II- за училище, ведно с построената в източната част полумасивна едноетажна сграда от 52кв.м.

Отменен е по реда на чл.537, ал.2 от ГПК, Нотариален акт №109, т.3, рег.№5933, н.д.№476/26.04.2021г. на Нотариус №423- А.И., вписан с вх.рег. №3177, дв.вх.рег.№3165, Акт №125, т.11, н.д.№1698/26.04.2021г. на СВп- П..

Осъден е Л. С. К., с ЕГН ***** от гр.В., ул.“32-ра“ №26, да

заплати на М. Г. К., с ЕГН ***** от гр.В., ул.“1-ва“ №28, с пълномощник д-р Р. П.- адвокат от АК- П., съдебен адрес: гр.П., ул.“П.М.“ №9, Офис център 1, ет.2, офис №11, разноси по делото, в общ размер на 701,87лв. Против това решение е постъпила въззивна жалба от Л. С. К., чрез процесуалния му представител адв.В. П..

Твърди се в него, че обжалваното решение е неправилно, защото е постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, с оглед разпоредбата на чл.236, ал.2 от ГПК, която задължава съда при постановяване на решението си да обсъди всички събрани по делото доказателства, поотделно и в съвкупност с целия доказателствен материал, както и да обсъди всички наведени от страните възражения.

В тази насока се визира, че в процесното решение, едностранно и в пълно противоречие с останалия доказателствен материал се ценят само показанията на свидетелите на ищцовата страна и няма и ред, че има дадени показания и от свидетели на ответната страна.

Въпреки надлежно обозначените възражения под формата на оспорване в писмения отговор на ответника и доразвити в писмената защита, произнасяне на съда по тях няма.

Визира се, че в решението няма произнасяне по съществен за правото въпрос - в какво качество ищецът е подал тези искове, като това е мотивирано като възражение в точка едно римско още в самото начало на писмения отговор, подаден от ответника. Респективно, направено е и съответното искане за връщане на ИМ и нейното поправяне, включително и в писмената защита в точка две римско на лист 8 от нея.

Сочи се, че при постановяването на първоинстанционно решение, при ненадлежно упражнено право на иск води до недопустимост на съдебния акт и поставя въпроса за правомощията на въззивния съд, когато се констатира, че първоинстанционният съд се е произнесъл по нередовна искова молба. В такава хипотеза, въззивният съд дължи даване на указания за поправяне на нередовностите на исковата молба, като приложи разпоредбата на чл.129, ал.2 ГПК, за да обезпечи постановяване на допустим съдебен акт и при направено уточнение се произнася по съществото на спора, а в случай че указанията не бъдат изпълнени, първоинстанционното решение следва да се обезсили, като производството по делото се прекрати.

Относно необосноваността на решението се твърди, че първоинстанционният съд в нарушение на съдопроизводствените правила не е взел предвид, всички събрани по делото доказателства. В тази насока се цитират такива, които не са обсъждани.

Сочи се, че решението е неправилно, тъй като е постановено в противоречие с материалния закон. В тази насока се визира че в писмения отговор и в писмената защита са изложени от страна на ответника правни аргументи, с които се обоснова юридически защо двата иска следва да бъдат отхвърлени. Посочена е относимата и задължителна съдебна практика.

Твърди се, че съдът се е позовал също на тази практика, като е цитирал ТР №1 от 06.08.2012г. на ВКС, постановено по ТД №1/2012г. на ОСГК на ВКС, като обаче не я е приложил правилно.

В конкретния случай се сочи, че макар ищецът М. К. да твърди в ИМ, че е осъществявал фактическа власт върху процесната източна част от имота, като я е обработвал лично, то това на първо място не е доказано в хода на делото. Приема се, че не е доказано, че ищецът е отнел владението от останалите наследници конкретно за тази източна 1/2ид.част от имот III-1677 в кв.39 по плана на гр.В. и това е доведено до тяхното съзнание. По-важното е, че тези дейности- саденето на дървета, поставяне на кошери, дори да е станало, а то не се доказва да е станало, не могат да бъдат възприети като демонстрация на намерението да свои имота. Още по- малко пък може да се говори за такива действия като характер, чрез които да е отблъснато владението на останалите наследници, било от бащата на ищеца или пък от него лично.

В тази насока се излагат подробни съображения.

С оглед приемане на становището за отхвърлянето на първия иск по чл.124 от ГПК, то се моли да се отхвърли и акцесорния иск по чл.537, ал.2 от ГПК.

Твърди се, че този иск няма самостоятелен характер, а може да бъде предявен само при условията на обективно съединяване с иск за собственост. Касае се до акцесорен иск, чието уважаване или отхвърляне е изцяло обусловено от изхода на спора по вещния иск.

Искането е да бъде уважено направеното възражение за недостатъци на исковата молба, посочено в параграф I на писмения отговор и доразвито в

параграф II на писмената защита на ответника, като се моли да се дадат указания за поправяне на нередовностите на исковата молба. Да се приложи разпоредбата на чл.129, ал.2 ГПК, за да се обезпечи постановяване на допустим съдебен акт и при направено уточнение се произнася по съществото на спора, а в случай че указанията не бъдат изпълнени, първоинстанционното решение следва да се обезсили, като производството по делото се прекрати.

Ако не бъде уважено това възражение, то се моли да се постанови решение, с което се отмени изцяло обжалваното Решение №820 от 20.07.2022г., постановено по гр.д.№20215220103489 по описа на РС-П., с което по нека на М. Г. К., против Л. С. К., с правно основание чл.124 ал.1 от ГПК с което е прието за установено по отношение на Л. С. К., с ЕГН *****, че М. Г. К., с ЕГН ***** е собственик на 1/2ид.ч. от дворно място, съставляващо УПИ III-1677 в кв.39, целия от 750м2 по плана на гр.В., общ.С., с административен адрес: улица „1-ва“ №30, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV- 1677 и УПИ II-за училище, ведно с построената в източната част полумасивна едноетажна сграда от 52м2 и се отмени по реда на чл.537, ал.2 от ГПК, Нотариален акт №109, т.3, рег. №5933, н.д.№476/26.04.2021г. на Нотариус №423 А.И., вписан с вх.рег. №3177, дв.вх.рег.№3165, Акт №125, т.11, н.д.№1698/26.04.2021г. на СВп- П., както и Л. С. К. е осъден, да заплати на М. Г. К. разноски по делото в общ размер на 701,87лв., като неправилно и незаконосъобразно, тъй като е постановено в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, като освен това е необосновано, вместо което се постанови ново решение, с което се отхвърли предявения от М. Г. К., против Л. С. К., с правно основание чл.124 ал.1 от ГПК: Да се признае за установено по отношение на Л. С. К., че М. Г. К., с ЕГН ***** е собственик на 1/2ид.ч. от дворно място, съставляващо УПИ III-1677 в кв.39, целия от 750м2, по плана на гр.В., общ.С., с административен адрес: улица „1-ва“ №30, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV- 1677 и УПИ II-за училище, ведно с построената в източната част полумасивна едноетажна сграда от 52м2 и на основание чл.537, ал.2 от ГПК бъде отменен Нотариален акт №109, т.3, рег. №5933, н.д.№476/26.04.2021г. на Нотариус №423 А.И., вписан с вх.рег. №3177, дв.вх.рег. №3165, Акт №125, т.11, н.д. №1698/26.04.2021г. на СВп П..

Моли се за присъждане на направените разноски от страна на Л. С. К. за

двете инстанции- заплатени адвокатски хонорари- 615лв. за пред първата инстанция и 500лв. за пред въззивната, както и заплатена ДТ от 25лв. за пред въззивната инстанция.

В срокът по чл.263, ал.1 от ГПК от другата страна в процеса- М. Г. К., чрез пълномощника му адв.Р. П. е постъпил писмен отговор.

Твърди се в същия, че въззивната жалба е допустима, тъй като е подадена срещу валиден съдебен акт, от лице с правен интерес и в срок.

Приема се, че същата е неоснователна, като решението е правилно, обосновано и не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Твърди се, че във въззивната жалба на практика се повтаря писмената защита на ответника и възраженията в отговора, поради което следва да се приеме, че пред въззивния съд, обжалването следва да се разгледа в хипотезата на чл.269, изр.2 от ГПК.

Сочи се, че районният съд се е съобразил с писмените защиты на страните, направените доказателствени искания и възражения, събраните доказателства и е направил своите обосновани и правилни изводи за допустимостта и основателността на исковете по чл.124, ал.1 от ГПК и чл.527, ал.2 от ГПК.

Искането е да се остави без уважение подадената въззивна жалба, като неоснователна и се потвърди обжалваното решение.

Моли се за присъждане на деловодните разноски за въззивната инстанция, съгласно списък по чл.80, ал.1 от ГПК.

В съдебно заседание, жалбоподателят Л. С. К., редовно призован не се явява. За същият се явява адв.П., редовно упълномощен от първата инстанция. От страна на последният се поддържа подадената въззивна жалба. Искането е да се отмени решението на РС- П.. Моли се за присъждане на сторените пред първата и втора инстанция разноски.

Ответникът по жалбата- М. Г. К., редовно призован не се явява. За него се явява процесуалния му представител адв.П.. Последният застъпва становище, че подадената въззивна жалба е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение. Счита се, че обжалваното решение е правилно, законосъобразно и обосновано, като не са допуснати процесуални нарушения при постановяването му.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните, намира за установено следното:

Пред първоинстанционният съд, производството е образувано по повод на подадена искова молба от страна на М. Г. К., чрез пълномощника д-р Р. П.-адвокат от ПЗАК, против Л. С. К., с която е предявен установителен иск за собственост, с правно основание по чл.124, ал.1 от ГПК и иск по чл.537, ал.2 от ГПК.

Твърди се от страна на ищецът, че той и ответникът са първи братовчеди, като бащите им Г. и С. К.и са братя и имат общ наследодател Л.Й. К., бивш жител на гр.В., починал на 14.06.1983г.

Твърди се, че общият наследодател притежавал следния недвижим имот: Дворно място, находящо се в гр.В., цялото от 750м², съставляващо УПИ III-1677 в кв.39 по плана на гр.В., общ.С., с административен адрес: улица „1-ва“ №28-30, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV-1677 и УПИ II - за училище, ведно с построените в източната част от имота полумасивна едноетажна сграда от 52м² и в западната част от имота масивна жилищна сграда от 72м² и стопанска постройка от 132м³.

Твърди се, че общият наследодател живеел и ползвал само полумасивната едноетажна къща от 52м², построена на източната част на имота, а в западната част и в масивната сграда от 72м² живеел бащата на ищеца със семейството си, като ползвал и стопанската постройка от 132м³. Твърди, че след смъртта на Л.К.Н. от наследниците не ползвал източната част на имота с полумасивната едноетажна къща от 52м².

Визира се, че на 09.04.1991г., Г.Л. К.- син на Л. К. и баща на М. К. се е снабдил с нотариален акт за правото на собственост върху недвижим имот, придобит по давност /съгласно Нотариален акт №154, т.3, н.д. №1272/09.04.1991г. на Нотариус В.Г. при РС- П./ върху 1/2ид.ч. от описаното по- горе дворно място, с правото на ползване на западната половина от парцела, ведно с цялата построена масивна жилищна сграда от 72м² и стопанска постройка от 132м³.

Сочи се, че същият ден Г. К. и съпругата му П. К.а прехвърлили на сина си М. К. описания имот срещу задължението да ги гледа доживотно и им предостави правото да ползват една от стаите на сградата.

Твърди се, че веднага след това М. К. започнал да обработва и източната половина на дворното място- засадил ябълкови /2бр./ и кайсиеви /2бр./ дървета, като започнал да съхранява и ползва зимнина, инвентар, домашна посуда и лични вещи в едноетажната полумасивна къща от 52м².

Визира се, че в следващите години, ищецът е засадил овощна градина в тази източна част от дворното място- 22 дървета /ябълки, круши, череши, праскови, райска ябълка/ и 15 лози. От 1997г. поставил в тази източна част на двора 18 пчелни кошера и отглеждал пчели. Към настоящия момент са останали 10 пчелни кошера.

Твърди се, че открито и необезпокоявано обработвал цялото дворно място, включително и източната половина и едноетажната полумасивна къща като свои и събирал плодовете. Никой от наследниците не проявявал интерес, не посещавал дворното място и къщата, не се противопоставял и изявявал претенции към тази част от имота.

Това положение продължавало и до момента на предявяване на настоящия иск, т.е повече от 30 години, включително с времето на С. К..

Твърди се, че по този начин М. К. придобил по наследство и давностно владение, повече от 30г., описания имот, вкл. и източната половина, ведно с построена едноетажна полумасивна сграда на 52м².

Твърди се, че на 01.08.2007г. М. К. и Е. К.а дарили дъщеря си П. К.а с двуетажна масивна жилищна сграда от 82м² и РЗП 164м², ведно със самостоятелен обект- гараж, разположен в приземния етаж на същата жилищна сграда от 20м², която сграда е построена в северозападната част на описания имот- дворното място, без да прехвърлят собствеността върху самото дворно място и без неговото ползване.

Сочи се, че братовчед му Л. К. също нямал претенции, тъй като още около 1970г., при възникнали конфликти, дядото Л. изгонил сина си С. и семейството му да напусне имота и от тогава то заживяло в друг имот в гр.В., като не го посещавали. В последните години Л. и брат му Л. живеели в чужбина. Ищецът бил в добри отношения с всички свои роднини, но все отлагал да се снабди с нотариален акт за придобиване на имота по давност и наследство.

Визира се, че до пролетта на 2021г., ищецът се поздравявал с ответника Л. К., но от този период последният започнал да го избягва. В един момент от

хора в гр.В. разбрал, че Л. предлагал имота за продажба. Голямо било учудването на ищеца, защото не бил уведомен за това обстоятелство, още повече, че продължавал открито да ползва дворното място и полумасивната сграда, без абсолютно никакво противопоставяне и никакви претенции от братовчед му.

Сочи се, че ищецът извършил справка в СВп и установил, че на 26.04.2021г. Л. К. се снабдил с нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по давностно владение и наследство. За свидетели по нотариалното дело той посочил и били разпитани като свидетели- зет му С.И.П. и работниците от неговата строителна бригада В.П.Г. и К.П.Б., които живеели в другия край на гр.В., били много млади, не познавали имота и нямали никакъв поглед върху владението му.

Визира се, че другите наследници на Л. К., който имал 6 /шест/ деца, са: 1/. И.Л.Б.ъщеря, починала на 17.08.2002г., която нямала деца и оставила за наследник само съпруга си М.Г.Б. починал на 08.08.2004г., който след смъртта си оставил за свои наследници: а/. Ц.Г.Х., сестра, починала още преди това на 10.04.1994г. и оставила за свои наследник дъщеря си М.И.С. и И.Г.Б. брат, починал на 13.02.2003г., който след смъртта си оставил за свои наследници: а/ Б.И.Б., син и Л.И.Б., син, починал на 07.04.2009г. и оставил за наследници Л.И.Б., съпруга, И.Л.Т., дъщеря и Ц.Л.Б., дъщеря; 2/. Г.Л. К., син, починал на 20.06.2000г. и оставил за наследници: М. Г. К. и Б. Г. К.; 3/. В.Л.Д., дъщеря, починала на 29.07.2005г. и оставила за наследници: Х.С.Д., съпруг, починал на 22.07.2007г. и Й.Х.К. дъщеря; 4/. М.Л.А. дъщеря, починала на 20.07.2010г. и оставила за наследници: а/. З.С.А., дъщеря и б/. И.С.А., син, починал на 28.05.2009г. и оставил за наследници: М.И.А. дъщеря, Р.И.А., дъщеря и А.И.А., син; 5/. С.Л.Ч., дъщеря, починала на 01.12.1992г. и оставила за наследници Г. С.Ч., син и В. С.Ч., син; 6/. С. Л.ов К., син, починал на 17.03.2004г. и оставил за наследници: Л. С. К., син и Л. С. К., син;

Твърди се, че изложените факти водят до извода, че Л. К. не е станал изключителен собственик на описания имот по наследство и давност. По наследство може да е наследил не повече от 1/12ид.ч. от него, а по давност не е придобил останалата част от наследството.

Твърди се, че владението и ползването на имота от М. К. продължавало явно, спокойно и без противопоставяне от наследниците на Л. К. или на други

лица повече от 30 години и той го е придобил по давност и наследство.

Обстоятелството, че и в момента владееел имота обосновавало правния интерес на ищеца, да предяви само установителен иск, че М. К. по отношение на Л. К. е собственик по наследство и давност на описания имот, респ. последният не е станал собственик на това основание.

Сочи се, че извършваните действия по снабдяване с нотариален акт и желанието да продаде имота обосновавали правния интерес на М. К. да предяви положителния установителен иск за собственост срещу Л. К..

Визира се, че по изложените причини за ищеца е налице правен интерес да установи, че М. Г. К. е собственик по отношение на Л. С. К. на 1/2ид.ч. от дворно място, находящо се в гр.В., цялото от 750м², съставляващо източната половина от УПИ III-1677 в кв.39 по плана на гр.В., общ.С., с административен адрес: улица „I-ва“ №30, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV-1677 и УПИ II - за училище, ведно с построената в източната част от имота полумасивна едноетажна сграда от 52м², т.е. последният не е станал собственик на същия имот /съгласно н.а. №109, т.3, рег.№5933, н.д. №476/26.04.2021г. на Нотариус №423- А.И., вписана с вх.рег. №3177, дв.вх.рег. №3165, Акт №125, т.11, н.д. №1698/26.04.2021г. на СВп П./, респ. на основание чл.537 ал.2 от ГПК следва да се обезсили този нотариален акт.

Сочи, че му станало известно от нот. дело по снабдяване с констативен нотариален акт от Л. К., че данъчната оценка на имота в атакуваната част е 2351,30лв.

Искането е да се приеме за установено по отношение на Л. С. К., с ЕГН *****, че М. Г. К., с ЕГН ***** е собственик на 1/2ид.ч. от дворно място, съставляващо УПИ III-1677 в кв.39, целия от 750м² по плана на гр.В., общ.С., с административен адрес: улица „I-ва“ №30, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV-1677 и УПИ II-за училище, ведно с построената в източната част полумасивна едноетажна сграда от 52м², т.е. Л. К. не е станал собственик, съгласно н.а. №109, т.3, рег.№5933, н.д. №476/26.04.2021г. на Нотариус №423- А.И., вписан с вх.рег. №3177, дв.вх.рег. №3165, Акт №125, т.11, н.д. №1698/26.04.2021г. на СВп П. и на основание чл.537 ал.2 от ГПК да обезсили н.а.№109, т.3, рег.№5933, н.д. №476/26.04.2021г. на Нотариус №423-А.И., вписан с вх.рег.№3177, дв.вх.рег.

№3165, Акт №125, т.11, н.д.№1698/26.04.2021г. на СВП-П., както и да бъдат присъдени деловодните разноси.

В срока по чл.131 от ГПК по делото е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответника, чрез пълномощника му. В него е взето становище, че обективно съединените искове с правно основание чл.124 ал.1 от ГПК и чл.537 ал.2 от ГПК (акцесорен иск) са допустими.

Твърди, че исковете са неоснователни и като такива съдът следва да ги отхвърли.

В тази насока се визира, че няма спор, че посоченият и надлежно описан имот в исковата молба, а именно: Дворно място, находящо се в гр.В., цялото от 750 кв.м., съставляващо УПИ III- 1677 в кв.37 по плана на гр.В., общ.С., с административен адрес: улица „I- ва” №28-30, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1677 и УПИ II- за училище, ведно с построените в източната част от имота полумасивна едноетажна сграда от 52 кв.м. и в западната част на имота масивна жилищна сграда от 72 кв.м. и стопанска постройка от 132 кв.м. са били собственост на Л.Й. К., с ЕГН *****, бивш жител на гр.В..

Твърди се, че няма спор, че Л.Й. К. е починал на 14.06.1983г.

Сочи се, че няма спор, че процесният имот, след смъртта на Л.Й. К., по закон е останал в наследство на неговите 6 /шест/ деца: 1. И.Л.Б.ъщеря, починала на 17.08.2002г.; 2. Г.Л. К., син, починал на 20.06.2000г.; 3. В.Л.Д., дъщеря, починала на 29.07.2005г.; 4. М.Л.А. дъщеря, починала на 20.07.2010г.; 5. С.Л.Ч., дъщеря, починала на 01.12.1992г. и 6. С. Л.ов К., син, починал на 17.03.2004г.

Твърди се, че няма спор, че след смъртта на децата на Л.Й. К., те са оставили наследници, които подробно са посочени в представените от страна на ищеца „Удостоверения за наследници” с изх.№163 от 29.06.2021г.; изх. №0209 от 22.06.2021г. и изх. №10-10-232 от 21.06.2021г. Не се оспорват тези удостоверения.

Твърди се, че няма спор, че Л. К. и М. К. са 1-ви братовчеди, тъй като бащите им- С. и Г. К.и са братя и имат общ наследодател- Л.Й. К..

Счита се, че няма спор, че общият наследодател Л.Й. К. приживе живеел в имота.

Оспорва се твърдението на ищеца, че той е живеел и ползвал само полумасивната едноетажна къща от 52 кв.м. Известно е, че Л. К. бил човек, който си държал на имота и реално ползвал всичко и държал синовете и дъщерите му да знаят, че той е собственик на този имот.

Оспорва се, че само бащата на ищеца е живял в западната част и в масивната сграда от 72 кв.м. и че само той е ползвал и стопанската постройка от 132 кв.м.

Твърди се от страна на ответникът, че и неговия баща С. К. е живял в тази къща и е ползвал дворното място и стопанската постройка от 132кв.м.

Твърди се, че е невярно и е клеветническо написаното от ищеца на лист 2 от исковата молба по средата: „...че дядото Л. е изгонил сина си С. и семейството му да напусне имота ...”. Очевидно било, че ищецът клевети, тъй като не посочвал кога според него е станало това, което пак повтаря не е вярно.

Оспорва се категорично твърдението на ищеца, че: „След смъртта на Л. К., никой от наследниците не е ползвал източната част от имота с полумасивната едноетажна къща от 52 кв.метра”, най- малкото защото, баща му С. К. и после той са ползвали това място- източната част и той лично със съпругата си са го работили и ползвали необезпокоявани от М. К..

Твърди се от страна на ответникът, че е напълно изненадан от факта, че бащата на ищеца- Г.Л. К. на 09.04.1994г. се снабдил с КНА за правото на собственост върху този недвижим имот по давност върху 1/2 ид.ч. с правото на ползване на западната половина от парцела, ведно с цялата построена масивна жилищна сграда от 72 кв.м. и стопанска постройка от 132 кв.м., при условие, че между наследниците винаги се е говорило, че имуществените отношения за този имот ще се решат справедливо и че той ще си ползва неговата 1/6 ид.ч. и ще е държател на останалите 5/6 ид.ч., собственост на другите наследници. Такава е била и волята на Л. К.- всеки да има нещо от този имот.

Сочи се, че е показателен фактът и се моли съда да цени това признание на ищеца, изложено в самото начало на лист 2 на ИМ, че същият ден когато Г. К. се снабдявал с КНА, той и съпругата му прехвърлили на сина си М. К. описания имот срещу задължението да ги гледа доживотно и ще им предостави правото да ползват една от стаите в имота. Това говорело, че най-

вече бащата на ищеца е искал да заобиколи закона и да направи сина си трети добросъвестен владеец и скривайки това си действие от останалите сънаследници, да придобие неправомерно имота в тази му част.

Твърди, че е спорно, а е и невярно, че: „Никой от наследниците не е проявявал интерес, не е посещавал дворното място и къщата, не се е противопоставял и е изявявал претенции към източната част на имота.” Както и че той открито и необезпокоявано е обработвал цялото дворно място, включително и източната половина и едноетажната полумасивна къща като свои и събирал плодовете.

Сочи се, че това е така, тъй като бащата на ответника и самият ответник след смъртта на баща му са посещавали местото, работили са го и са предявявали претенции към М. К. да не навлиза в това място, тъй като той вече достатъчно е завладял и няма право на повече. Интерес към мястото са имали и другите наследници.

Твърди се, че независимо, че М. К. твърдял, че е обработвал част от тази източна част на имота, той никога не е заявявал по отношение на останалите наследници претенциите си за собственост на техните дялове.

Визира се, че всеки от наследниците е заплащал данък върху този имот, съобразно неговия дял. Неговият баща и ответника също са правили това.

Твърди се, че не е вярно и го оспорва, че М. К. е придобил по наследство и давностно владение повече от 30 години описания имот, вкл. и сега върху спорната източна половина, ведно с построена едноетажна полумасивна сграда от 52 кв.м.

Счита се, че по този казус следва да се даде отговор на въпроса, дали обстоятелството, че единствено ищецът М. К. е обработвал съсобствения имот е достатъчно, за да придобие по давност дела на останалите сънаследници и конкретно на Л. К., в случай, че той /М. К./ докаже първо верността на това негово твърдение?

Сочи се, че според задължителните указания в Тълкувателно решение №1 от 06.08.2012г. по тълк.д. №1 от 2012г. на ОСГК на ВКС, при възникването на съсобственост в резултат на наследяване, съсобственикът, който единствен упражнява фактическата власт върху общата вещ се счита за владеец само на своята част и за държател по отношение частите на останалите съсобственици. Установената презумпция на чл.69 ЗС, съгласно

която владелецът държи вещта като своя, докато се докаже, че я държи за друго, не се прилага в случаите, при които съсобствеността е възникнала от наследство. За да придобие някой от сънаследниците правото на собственост върху целия имот по давност, необходимо е той да извърши действия, с които да демонстрира по отношение на останалите сънаследници промяна в своето субективното отношение към вещта. Ако се позовава на придобивна давност за чуждата идеална част, сънаследникът трябва да докаже при спор за собственост, че е извършил действия, с които е обективирал спрямо останалите съсобственици намерението да владее техните идеални части за себе си, респ. този сънаследник следва да отблъсне владението на останалите съсобственици, т. е. да доведе до знанието им намерението си да свои имота изцяло, и да ги уведоми, че отказва да признае правата им, като не остави у тях никакво съмнение за новото си субективно отношение към вещта.

Следователно от гледна точка на доказването на собствеността следва да се установи и намерението /анимусът/ на ищеца да държи чуждата идеална част от имота за себе си /Решение №239 от 29.05.1996г. по гр. д. №91/96г. на Іг.о. на ВС/. Изменението на основанието на владението следва да достигне до знанието на другите съсобственици, без да е необходимо след узнаването те да са се противопоставили или да са одобрили или потвърдили действията на владеещия наследник /Решение №2831 от 29.10.1979г. по гр. д. №1103/79г. на І г.о. на ВС/. Ако всеки от съсобствениците е имал правната възможност да се ползва от общия имот, но само един от тях го е направил, това не е достатъчно основание да се приеме, че владението на останалите е било прекратено. Необходимо е сънаследникът да е извършил такива действия, от които да се вижда, че фактическата власт на другите съсобственици е прекратена, и че ако се опитат да я упражнят, те ще бъдат отблъснати от владелеца. Счита се, че лицето е отнело владението върху имота от останалите съсобственици, ако не ги допуска да го използват по никакъв начин.

В конкретния случай се визира, че макар ищецът М. К. да твърди, че е осъществявал фактическа власт върху процесната източна част от имота, като я е обработвал лично, което не било вярно и това било посочено по-горе в точки: 8, 11, 12 и точка 13, той не е довел до знанието нито до ответника, нито до останалите сънаследници, промененото си отношение към наследствения имот. Съответно, че няма нищо конкретно за къщата от 52

КВ.М.

Искането е да се отхвърли основния иск и акцесорния такъв, като неоснователни и недоказани.

Пазарджишкият окръжен съд от фактическа страна прие за установено следното:

Не е спорно по делото, като в тази насока са и събрани по делото писмени доказателства, от които се установява, че ищецът М. Г. К. и ответникът Л. С. К. са първи братовчеди- бащите им Г. К. и С. К.и са братя, както и че имат общ наследодател- Л.Й. К., бивш жител на гр.В., починал на 14.06.1983г.

Няма спор, че общият наследодател на страните приживе е притежавал следния недвижим имот: Дворно място, находящо се в гр.В., цялото от 750м², съставляващо УПИ III- 1677 в кв.39 по плана на гр.В., общ.С., с административен адрес: улица „1-ва“ №28-30, при съседни на имота: улица: УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV-1677 и УПИ II- за училище, ведно с построените в източната част от имота полумасивна едноетажна сграда от 52м² и в западната част от имота масивна жилищна сграда от 72м² и стопанска постройка от 132м³.

Не се спори и относно това, че Л.Й. К. е имал шест деца и наследници, както следва:

1/. И.Л.Б.ъщеря, починала на 17.08.2002г., която не е имала деца и е оставила за наследник съпруга си М.Г.Б. починал на 08.08.2004г., който след смъртта си е оставил за свои наследници: дъщерята на починалата си сестра Ц.Г.Х. /починала преди него- на 10.04.1994г./ - М.И.С. и наследниците на починалия си брат И.Г.Б. /починал преди него- на 13.02.2003г./ - сина му Б.И.Б., сина му Л.И.Б., починал на 07.04.2009г. и оставил за свои наследници: Л.И.Б., съпруга, И.Л.Т., дъщеря и Ц.Л.Б., дъщеря;

2/. Г.Л. К.- син, починал на 20.06.2000г. и оставил за наследници: ищеца М. Г. К. и Б. Г. К.;

3/. В.Л.Д.- дъщеря, починала на 29.07.2005г. и оставила за наследници: Х.С.Д., съпруг, починал на 22.07.2006г. и Й.Х.К.- дъщеря;

4/. М.Л.А. дъщеря, починала на 20.07.2010г. и оставила за наследници: З.С.А.- дъщеря и И.С.А.- син, починал на 28.05.2009г. и оставил за

наследници: М.И.А. дъщеря, Р.И.А.- дъщеря и А.И.А.- син;

5/. С.Л.Ч.- дъщеря, починала на 01.12.1992г. и оставила за наследници: С.Г.Ч.- съпруг, починал на 05.11.2020г., Г. С.Ч.- син и В. С.Ч.- син;

6/. С. Л.ов К.- син, починал на 17.03.2004г. и оставил за наследници: ответника Л. С. К.- син и Л. С. К.- син.

Видно от приетите по делото писмени доказателства се установява, че на 09.04.1991г., Г.Л. К.- син на общия наследодател Л. К. и баща на ищеца М. К. се е снабдил с Нотариален акт за правото на собственост върху недвижим имот, придобит по давност №154, т.3, н.д.№1272/09.04.1991г. на Нотариус В.Г. при РС- П., а именно: 1/2 ид.ч. от дворно място в с.В., съставляващо парцел III-1677 в кв.39 по плана на селото, с право на ползване на западната половина от парцела, целият от 750 кв.м., при съсед: улица, парцел XV- 1677 и парцел II- за училище, заедно с цялата построена на 72 кв.м. масивна жилищна сграда и стопанска постройка на 132 м.куб.

Установява се безспорно, че на същия ден- 09.04.1991г., Г.Л. К. и П. Б. К.а са прехвърлили /продали/ на сина си- ищеца М. Г. К. недвижимия имот, а именно: 1/2 ид.ч. от дворно място в с.В., съставляващо парцел III-1677 в кв.39 по плана на селото, с право на ползване на западната половина от парцела, целият от 750кв.м., при съсед: улица, парцел XV-1677 и парцел II- за училище, заедно с цялата построена на 72кв.м. масивна жилищна сграда и стопанска постройка на 132 м.куб., срещу задължението на купувача да гледа продавачите докато са живи и им предостави ползването на една стая от жилищната сграда докато са живи. Сделката е обективизирана в Нотариален акт за продажба на недвижим имот №41, том 4, нот. дело №1273/09.04.1991г. на Нотариус В.Г..

Видно от Нотариален акт за дарение на недвижим имот №136, том 3, нот.дело №471/01.08.2007г. на Нотариус Х.П. се установява, че на 01.08.2007г., ищецът М. Г. К. и неговата съпруга Е. Д. К.а са дарили на дъщеря си П. М.ова К.а, чрез нейния пълномощник Г.М.К. следния свой собствен недвижим имот, придобит по време на брака им, находящ се в гр.В., общ.С., а именно: Двуетажна масивна жилищна сграда, със застроена площ от 82 кв.м. и РЗП от 164 кв.м., ведно със самостоятелен обект- гараж, разположен в приземния етаж на същата жилищна сграда със застроена площ от 20 кв.м., която сграда е построена в северозападната част на УПИ III-1677 с

площ на УПИ от 750 кв.м. в кв.39 по регулационния план на гр.В., общ.С., при съседни на имота: североизток- улица, югоизток- УПИ IV-1676, югозапад- УПИ XV-1677 и северозапад- УПИ- II училище.

От Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по давностно владение и наследство №109, том III, нот.дело №476/26.04.2021г. на Нотариус А.И. от 26.04.2021г. се установява, че ответникът Л. С. К. е признат за собственик, на основание давностно владение и наследство, на следния недвижим имот: 1/2 ид.ч. от дворно място, находящо се в гр.В., цялото от 750 кв.м., съставляващо източната половина от УПИ III-1677 в кв.39 по плана на гр.В., общ.С., обл.П., с административен адрес: ул.“1-ва“ №30, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV-1677 и УПИ II- за училище, ведно с построената в източната част от имота полумасивна едноетажна жилищна сграда на площ от 52 кв.м.

По делото, като писмени доказателства са приложени Данъчните декларации по чл.14 от ЗМДТ на С. Л.ов К. и Л. С. К..

От Нотариус №423 А.И. е изискано и приложено към настоящето дело нот.дело №476/26.04.2021г. по нейния опис.

От приложеното по него Удостоверение с изх.№288/13.04.2021г. се установява, че по разписна книга на името на н-ци С. Л.ов К. има записана- източната 1/2ид.ч. от УПИ- III- 1677 в кв.39. Западната 1/2ид.ч. от УПИ- III- 1677 в кв.39 /Административен адрес: ул.“1-ва“- 28, ведно с индивидуално жилище е собственост на М. Г. К.. Отражено е в този документ, че източната 1/2ид.ч. е с площ от 375кв.м. в скоби от 750кв.м.в ведно с изградено в тази част на имота- полумасивно едноетажно жилище- застроена площ- 52кв.м.

От Удостоверение №712/04.07.1996г. е видно, че по разписната книга на името на н-ци Л.Й. К. има записан част от имот пл.№1677, за който действащият кадастрално- регулационен план на селото отрежда парцел XV-1677 в кв.39. Парцелът е поделен между наследниците с материализирана ограда, така, че западната 1/2ид.ч. от парцела, а именно: празно дворно място от 285кв.м. се владее от Г.Л. К.. Западната 1/2ид.ч. от парцел III- 1677 е собственост на М. Г. К.- съгласно Нотариален акт №41, т.4, д.1273/91г.

Видно от приложената скица се установява, че на нея е записано, че източната 1/2ид.ч. е на наследниците на С. Л.ов К. по разписна книга- баща на ответника. Отражено е и, че западната 1/2ид.ч. е на М. Г. К..

Допълнително от ищеца са представени и приети като доказателства Протокол №4/14.06.1958г. за дадена строителна линия и ниво, Удостоверение №712/04.07.1996г., скица с виза от 04.07.1996г. и проект.

Ответникът е представил писмени доказателства, между които и Приходна квитанция от 31.07.2013г., която е оспорена от ищцовата страна по отношение на положените на гърба на същата текст, дата и подпис и е открито производство по оспорване.

От Удостоверение с изх.№6310002389/14.10.2021г. се установява, че данъчната оценка за процесния имот, за собственика, който такъв е записан ответника Л. С. К. е 2351,30лв.

В показанията си св. Б. визира данни, че от 1975г. е в гр.В.. Относно имота коментира, че е на три нива. Около къщата има пространство, след второто ниво. Не е следила, какво е имало и какви са били отношенията. Третото ниво е насадено с много дръвчета. След като са починали, баба Д. и дядо Л., тази стара къща и това второ и трето ниво на имота, стара къща, никой не я е ползвал. Докато е бил жив баща му- бай С., не знае дали е идвал да обработва нивата. Един два пъти съм го виждала човека, но това е било преди много години. Не знае, С. и Г. да са разделили имота. Но не знае да е имало спор, защото с М. е близка. Може и Л. да е работил, но просто не си спомня.

В показанията си св.Ч. сочи данни, че имотът е бил разделен навремето, но не знае точно, като двора е стъпаловиден. Соци, че след 1995г. не знае, тъй като няма пряк поглед върху къщата, като само по думите на М. приема, че никой не живее в къщата.

Знае, че Л. и брат му са в чужбина, но не отрича, че и той е бил в чужбина 20 години. Видял е Л., че миналата година посещава имота, но не отрича, че няма пряко наблюдение върху двора. Доколкото знае, М. му е казвал, че не е идвал. Не знае за разделяне на имота. Приема, че М. ползва мазето на старата къща и инвентар, но никой не живее в последната.

Св.К.а в показанията си визира, че нейния съпруг- ответника, владее източната част, а М. К. западната част. Заявява, че живеят в Англия, но се прибират три, четири пъти в годината. Заявява, че преди 15 години са засадили овощки, като до преди две години са засаждали зеленчуци. Откакто, М. е започнал да претендира, не работят, като в това място последния е

сложил пчели.

В показанията си св.Б., коментира, че и викан от Л. да правят покрива на къщата, като му е заявено от последния, че има проблем с братовчеда- М.. Коментира, че ответникът е обработвал имота, откакто е починал баща му, около 2000г. Виждал е него и жена му да ходят да работят имота. Този имот, който работи Л. знае, че е на баща му, а другия е на бай С.- баща на ищеца. Баща му не е казвал, как са разделили имота.

При тези данни въззивният съд от правна страна приема следното:

В изпълнение разпоредбата на чл.267, ал.1 от ГПК, настоящият съдебен състав извърши проверка на депозираната въззивна жалба и констатира, че същата е редовна и допустима- отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подадена е в срок, от процесуално легитимиран субект, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

При извършване на въззивен контрол на обжалваното съдебно решение, в рамките поставени от въззивната жалба, съдът след преценка на събраните от първата инстанция доказателства намира, че решението е неправилно и като такова следва да бъде отменено, а жалбата се явява основателна.

В настоящия случай, първоинстанционният съд въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба факти, правилно е определил правната квалификация на предявения иск, като такъв по чл.124 от ГПК, съгласно който, всеки може да предяви иск, за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. Съответно, правилно е приел, че е предявен и акцесорен иск по чл.537, ал.2 от ГПК.

Въззивният съд не намира, че следва да приеме за основателно възражението направено с въззивната жалба, че е налице процесуално нарушение, даващо основание за обезсилване на решението, тъй като има нередовности на подадената искова молба, мотивирано в какво качество ищецът подава исковете и на кои придобивен способ се позовава.

Основанието за този извод следва да се изведе, че в исковата молба от страна на ищецът ясно е мотивиран правния му интерес да предяви настоящите искове, като ясно е коментирана хронологията от смъртта на общия наследодател и до начините при които е придобил конкретно западната част от имота. Съответно е се коментира придобивен способ по

наследяване и давностно владение. Реално в случая, въззивния съд приема, че въпреки, че се коментира за притежавана 1/12 ид. от последния по наследство, то на практика, с оглед искането за признаване за 1/2 ид.ч. от източната част на имота, ведно със построената в него полумасивна жилищна сграда, като способ и относим по съществото на спора, следва да се разглежда наличието на давностно владение от ищеца повече от 10 години.

В конкретния казус първоинстанционният съд е приел, че от показанията на разпитаните по делото свидетели на ищцовата страна- А. Б. и В. Ч. е установено, че след смъртта на баща си през 2000г. и повече от 10г. преди 26.04.2021г., ищецът М. К. е владял явно, поС.но, спокойно, несъмнено и необезпокоявано от никого, вкл. и от останалите наследници на общия наследодател Л.Й. К. /в това число и от ответника Л. С. К./ процесния недвижим имот. Посочил е, че ищецът е владял процесния имот с намерение да го свои, като това свое намерение той е обективирал чрез активните си действия- използвал е процесната жилищна сграда за съхранение на лични вещи и инвентар, а в дворното място е засадил дървета (20-30 броя), лози (15 броя), чиито плодове е събирал и е изградил пчелин (първоначално с 18 броя кошери, понастоящем с около 10 броя), за които се е грижел през годините. Приел е, че според показанията на свидетеля В. Ч. между братята и сестрите- деца и наследници на наследодателя Л. К. е имало съгласие процесния имот да остане на Г. К. /бащата на ищеца/, който е останал да живее в един общ двор с общия наследодател, а впоследствие и на ищеца М. К. и че те не са имали претенции за процесния имот. Свидетелката А. Б. а даде показания, че никой от наследниците, в това число ответника или неговия баща, не са се противопоставяли на владението на имота през годините.

В случая, няма основание да не се посочи и цитираното от първоинстанционния съд Тълкувателно решение №1 от 06.08.2012г. на ВКС по тълк. дело №1/2012г. на ОСГК на ВКС в което се визира, че презумпцията на разпоредбата на чл.69 от ЗС, съгласно която се предполага, че владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго, е неприложима в отношенията между съсобствениците, когато съсобствеността произтича от наследяване, тъй като при наследяването основанието, на което първоначално е установена фактическата власт показва съвладение- с приемане на наследството владението, като част от имуществото на наследодателя, продължава от наследниците по право, независимо че само

един от тях остава в наследствения имот. В тази хипотеза наследникът е владеец на своята идеална част и държател на идеалните части на останалите наследници. За да придобие по давност правото на собственост върху чуждите идеални части, сънаследникът следва да превърне с едностранни действия държането им във владение. Тези действия трябва да са от такъв характер, че с тях по явен и недвусмислен начин да се демонстрира намерението за своене на чуждите идеални части. Те трябва да бъдат доведени до знанието на останалите съсобственици, за да се обезпечи възможността последните да предприемат действия за защита на правата си, освен ако това е обективно невъзможно.

Въз основа на посочените постановки, съдът не намира, че е доказано придобиването по давност от страна на ищецът Л. К. на процесната източна половина от просочения по-горе парцел, с намиращата се в него полумасивна жилищна сграда.

Настоящата инстанция не може да приеме, че показанията на разпитаните по делото свидетели на ищцовата страна- А. Б. и В. Ч. са категорични в тази посока, а напротив.

В относимост на този извод са данните посочени от първата свидетелка, а именно: „Не знам, М. да е придобил част от имот, не знам за техните отношения. Може и Л. /Л./ да е работил у нас, просто не си спомням.“. Не по-различно звучат и показанията на другия свидетел Ч.: „За Л., никога не съм го виждал до 1995г. След 1995г., не знам, тъй като няма пряк поглед върху къщата, само по думите на М., че никой не живее в къщата.“.

Изложеното от тези свидетели не дава основание да се приема, че ищецът има такова владение, което да му даде основание да счете, че той е и собственик на процесния имот. На практика не са налице доказателства изведени от тези гласни доказателства, че ищецът е довел до знанието на останалите собственици, че той е завладял изцяло имота и че няма да допуска до него, защото иска да го свои.

Налице са доказателства обективирани в гласните такива на свидетелите К.а и Б. и които са в насока, че ответникът е работил източната половина на процесния имот, респ. е имало противопоставяне. Посещавал го е редовно, като това са го правили, както жена му, така и неговата дъщеря. Налице е

плащане на данък, респективно е имало намерение да се ремонтира покрива на намиращата се в него сграда от 52кв.м. В тази връзка са неопроверганите показания на св.К.а, която сочи следното: „Лично, аз съм засадила дръвчета в нашето място, преди 15 години... Те имаха претенции /братята и сестрите на свекър й/, казваха- защо М. или баща му садят другата част, която е обща и ни караха да станем свидетели и да прехвърлят на нас, но ние просто от уважение не искахме. Те не бяха в добри отношения с М. К.....Бяха против, защото е завладял всичкото място, което не е негово и извън тези 375кв.м.

Категоричен е в показанията си св.Б., че „Л. обработва този имот, откакто почина баща му, от около двехилядната и нещо, когато почина...“. ... Този имот, който Л. работи знам, че е на баща му единия имот, на бай Г. е където прави къщата до училището, а другия е на бай С..“.

В случая, няма как да се кредитира като правилен извода на районния съд в насока, че от показанията на свидетелите, както и от приетите като писмени доказателства удостоверения от ОД МВР - П. се установява, че през последните десетина години ответникът Л. С. К. и семейството му основно живеят и работят в чужбина. Тази констатация, реално е опровергана, както от показанията на св.К.а, така и от показанията на самите ищцови свидетели. В тази насока, св.Б. сочи: „Може и Л. да е работил ..., не си спомням.“. Св.Ч. заявява реално от данни дадени му от ищеца, а именно: „Доколкото знам, М. ми е казвал, че не е идвал /за Л./.“.

В случая, въз основа на горните констатации без правно значение се явява извода на районния съд, че ответникът не успял да преодолее оспорването на приходната квитанция от 31.07.2013г. относно текста, датата и подписа, положени на гърба на същата и следователно не се установява, че местните данъци и такси, заплатени с този документ, са платени именно от ответника Л. К..

Правилен следва да се приеме извода на последния, че е недопустимо е позоваването на ответника на свидетелски показания, които не са събрани в настоящето производство и по- конкретно на тези на свидетелите по нот. дело №1272/1991г., отразени в протокола за извършване на обстоятелствената проверка, както и на посочено в същия протокол, но непредставено и неприето по настоящето дело писмено доказателство- Договор за разделяне на парцела от 26.08.1957г. Тази констатация реално не променя горните

изводи на въззивната инстанция. Последната извежда извод, на база възприетите по-горе свидетелски показания, че в конкретния случай не е доказано от страна на ищеца намерение за своеене на идеалните части на останалите наследници и че той с действията си е превърнал държането на същите във владение, като това негово владение е било спокойно и необезпокоявано повече от десет години преди датата 26.04.2021г., когато ответникът се е снабдил с процесния констативен нотариален акт за собственост.

Следва да се приеме, че владението на ищеца на процесния имот не е било поС.но, непрекъснато, спокойно, явно, несъмнено и с намерение да се държи вещта като своя собствена, в резултат на което то да е произвело действието на придобивната давност.

По отношение на разделянето на парцела на две половини- източна и западна, то действително са налице данни от приложените по делото писмени доказателства, че западната половина се води на М. К., а източната на н-ци на С. К., което също следва до извод, че ищецът няма категорични доказателства установяващи необходимото владение за да придобие процесния имот.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че предявеният установителен иск за собственост с правно основание чл.124 ал.1 от ГПК се явява недоказан и в последица от това е неоснователен и като такъв следва да се отхвърли, тъй като не следва да се приеме за установено по отношение на ответника, че ищецът е собственик на процесния недвижим имот по давност.

Като последица от неоснователността на иска по чл.124 ал.1 от ГПК, неоснователно се явява акцесорния иск на ищеца, с правно основание чл.537 ал.2 от ГПК - за отмяна на констативния нотариален акт на ответника по реда на същата разпоредба. Предвид на което същия ще следва да се отхвърли.

В този смисъл, обжалваното първоинстанционно решение следва да се отмени изцяло, включително и в частта за разноските, като неправилно и се отхвърлят предявените искове на ищеца.

С оглед този изход на делото, в тежест на ищеца следва да се присъдят направените от страна на ответникът разноски по делото в общ размер на 1140лв., от които пред първата инстанция- 15лв.- ДТ за издаване на удостоверения и 500лв.- адвокатски хонорар, а пред въззивната инстанция- 500лв.- адвокатски хонорар и 25лв.- ДТ.

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА изцяло Решение №820/20.07.2022г., постановено по гр.д. №3489/2021г. по описа на РС- П., с което по иска на М. Г. К., с ЕГН ***** от гр.В., ул.“1-ва“ №28, чрез пълномощника д-р Р. П.- адвокат от АК- П., със съдебен адрес: гр.П., ул.“П.М.“ №9, Офис център 1, ет.2, офис №11, против Л. С. К., с ЕГН ***** от гр.В., ул.“32-ра“ №26, с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК е прието за установено по отношение на Л. С. К., с ЕГН *****, че М. Г. К., с ЕГН ***** е собственик на 1/2ид.ч. от дворно място, съставляващо УПИ III-1677 в кв.39, целия от 750кв.м. по плана на гр.В., общ.С., с административен адрес: улица „1-ва“ №30, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV-1677 и УПИ II- за училище, ведно с построената в източната част полумасивна едноетажна сграда от 52кв.м., както е и отменен по реда на чл.537, ал.2 от ГПК, Нотариален акт №109, т.3, рег.№5933, н.д.№476/26.04.2021г. на Нотариус №423- А.И., вписан с вх.рег.№3177, дв.вх.рег.№3165, Акт №125, т.11, н.д.№1698/26.04.2021г. на СВп- П., вместо което **ПОСТАНОВЯВА:** **ОТХВЪРЛЯ** предявения от М. Г. К., с ЕГН ***** от гр.В., ул.“1-ва“ №28, чрез пълномощника д-р Р. П.- адвокат от ПЗАК, съдебен адрес: гр.П., ул.“П.М.“ №9, Офис център 1, ет.2, офис №11 против Л. С. К., с ЕГН ***** от гр.В., ул.“32-ра“ №26, с правно основание чл.124 ал.1 от ГПК, с който се иска да се признае за установено, по отношение на Л. С. К., с ЕГН *****, че М. Г. К., с ЕГН ***** е собственик на 1/2ид.ч. от дворно място, съставляващо УПИ III-1677 в кв.39, целия от 750м2 по плана на гр.В., общ.С., с административен адрес: улица „1-ва“ №30, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV- 1677 и УПИ II- за училище, ведно с построената в източната част полумасивна едноетажна сграда от 52м2 и на основание чл.537 ал.2 от ГПК да бъде отменен Нотариален акт №109, т.3, рег. №5933, н.д. №476/26.04.2021г. на Нотариус №423 А.И., вписан с вх.рег. №3177, дв.вх. рег. №3165, Акт №125, т.11, н.д. №1698/26.04.2021г. на СВп П..

ОСЪЖДА М. Г. К., с ЕГН ***** от гр.В., ул.“1-ва“ №28, с пълномощник д-р Р. П. - адвокат от ПЗАК, съдебен адрес: гр.П., ул.“П.М.“ №9, Офис център 1, ет.2, офис №11, да **ЗАПЛАТИ** на Л. С. К., с ЕГН

***** от гр.В., ул.“32-ра“ №26 да заплати на разносики по делото в общ размер на общ размер на 1140лв., от които пред първата инстанция- 15лв.- ДТ за издаване на удостоверения и 500лв.- адвокатски хонорар, а пред въззивната инстанция- 500лв.- адвокатски хонорар и 25лв.- ДТ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на Република България в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____